

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

227. szám.

Pest, december 6. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Lapunkra előfizethetni jövő év január 1-től Budapesten házhozordva félévre 5 ft, postán borítékban hatszor küldve 6 fpp.

Helyben egyedül a kiadóhivatalban fizethetni elő, vidéken minden posta hivatalnál.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromsoros hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr pp. fizetnek.

Alsó táborunkból — honnan reménylünk ezután többet hallhatni — van szerencsénk olvasóinknak egy igen örvendetes újsággal szolgálni.

Múlt november hó 30-kán a Fehértemplom mellett fekvő Karasai ördöghídjánál felütött ellenséges s az eztábor a mieink által Maderspach őrnagy vezérlete alatt megtámadt, s az ellenség szétveretvén, elfoglaltatott és felgyújtatott. A teljes diadal jutalma lőn egy 12, egy 6, s egy 3 fontos ágyú, 8 császári löpor kocsi, és 2100 nehézsúlyú patron. A csata mintegy három óra hosszat tartott s benne — mint minden más csatákban is — kitűnő vitézséget tanúsított a 9-dik honvéd zászlóalj. Veszteségünk 1 őrmester, és 2 honvéd, nehéz sebet kapott kilencz. A részletekből, valamint az ellenség embereinek veszteségéről, tudósításunk még aincsen.

Pest, december 7.

A képviselők és felső hazi tagok, nagy fontosságú képeket csinálnak. A konferenciák és gyűlések egész nap tartottak. De hogy mi történt, az nem a publicum orrára való lehet, mert még orvosoknak sem lehet egy csep hírt sem hallani.

Senki e föld kerekén nagyobb tisztelettel nem viseltetik a képviselők háza iránt, mint csekély magunk, azonban árva lelkekre mondjuk, mai napi viseletük nagyon hasonlít Kisfaludi pártütők című vigjátékában, a falusi tanácshoz, midőn az egy elfogott levélből egy egyszerű öszeseküvést vélt felfedezni.

A fővárosba a kis kutya is azt ugatja, hogy Ferdinand ki cseppent a trónusból, s a képviselők nagy homlokukal járnak az utcákon, mondván.

Ez titok. Ilyen nagyszerű titok csak nekünk való. Ha ezt mi diplomate kimondanók a világnak, abból iszonyatos zavar kerülne ki.

A képviselők tanácsra hívták a felsőházat, épen, mint az említett vigjátékban a falusi tanácsok. Kőrömsdi táblabíró urat; mert illő, hogy ilyen fontos ügyben okos embereknek is meghallgatnók bölcs véleményét.

A tanácsok gombamódra teremnek. Száz meg száz okos fő, tusakodik mindeaféle csodálatos tervekkel, csak hogy a legfőbbet, a legegyszerűbbet, s legtermészetesbet ne tén kikerülhessék.

Nem telik el nap, hogy az áruló dynastia valamely újabb coup d'état el ne kövessen, s mi még folyást csak azt szorítjuk, ha valjon nem lehetne é még tovább is valahogy az osztrák-háznak hű alattvalóinak megmaradnunk.

A dynastia s a magyar nagyban kártyáznak egymással.

A dynastia azt mondja, hogy nekem minden szabad, s declarálja, hogy valamennyi kártyája van, az mind tromf, ha mi kiadunk valamit, nem nézve, hogy szinbe szint kellene adni, belecsapja a tőkirályt, s az útést haza akarja vinni...

Mi pedig csak híven mindíg szinbe-szint játszunk.

Hogy reménylünk tehát megnyerhetni a játékot? Nem volna é természetesebb nekünk is hasonlót határozunk: hogy mi kártyáink is merő tromfok. Ha kiad a dynastia, adjunk, a mi tesszik, az útést pedig vigye haza az, ki viheti, a ki játszótársát jól meg is döngetheti.

Ferdinand lemondott. Helyébe I. Szepperl lett a császár. Ez a kis rosz tök hetes! És ők azt kívánják, hogy ezen kis peraputyot is úgy respectáljuk, mint előbb a nagy tök királyt. Ez is csak nagy auctoritásával el usse legjobb kártyáinkat a szabadságot, alkotmányt, függetlenséget.

Ezt mi nem tűrhetjük.

De akkor mire való a habozás?

Első Josef azzal lép trónjára, hogy a magyarok esküdt ellenségeit, Jellasicsot, s a ráczok vajdáját, Suptikázot ellenünkbe állítja.

A bécsi hivatalos lap egész elbizottsággal kimondja, hogy Magyarországot el fogják darabolni, egybe olvasztják a szomszédokkal, historiai és geographiai határainkat, hogy mi belőlünk osztrák provinciák fognak alkottatni.

Hát még ez sem elég arra, hogy bennünk az önérzet fel ébredjen, s kimondjuk, hogy Magyarország független?

A levelek, mellyek István herczeg titkos levéltárában találtnak, kocsi számra terjednek.

Ha valamennyi magyar száj van, mind egy volna, mégsem volna elég nagy, olly bámulatot kifejezni, melly méltóképen jellemzené azt, millyen alávaló hunczfut, guzember volt István herczeg, nádor s a király sérthetlen helytartója.

István herczeg úgy volt ismeretes, mint a habsburgi házból ceteris paribus a legjobb, legbecsületesb ember.

Es ime mi sül ki. A kiadandó levelekből majd okulhatunk.

Es ha István ilyen, képzelhető, millyen lehet Sophia, Ferencz Károly, Albert s a többi erczherczogok.

De lássunk csak egy pár levelet.

Szeptember 20. 1848-ban, akkor, midőn István herczeg Jellasics ellen a táborba ment, s midőn azt mondta: Ha az egész világ megcsalja a nemzetet, ő az utósó csepp vérét is a magyarok szabadságaért ontja., ugyan ekkor ezen fenéges betyár két kapitányt nevezett ki a Jellasics táborához. Ha emlékünk nem csal, a kapitányok egyikének neve: Fischer.

A más levelekből az fog kislúni, hogy István herczeg Apponyinak is hű csimborája volt, s hogy ő herczegségének abban, hogy a múlt évben a pecsovicsok az országban csaknem többségre verődtek, szörnyű nagy érdeme van.

Egy levélben Apponyi arról tudósítja a nádort, hogy Fehérmegyében az a Zluba valamelyik öcsesét akarja követté változtatni, pedig Fehérből Fiathnak kell feljönni.

Ezért azt tanácsolja a nádornak, irna nek (Apponyinak) egy magyar levelet, mellyben fejezze ki ohajtását Fiath megválasztása iránt, hogy aztán majd e levelet Szluhának megmutathassa. Hozzáadván, hogy ez által a nádor nem lesz compromittálva, mert ő a levelet, Szluhán kívül, másnak nem mutatandja, s a megmutatás után is magánál tartandja.

Nemde szép? —

E szerint Apponyi felteszi Istvánról, hogy ő nádorsága titokban szívesen hunczfutkodik, ha az őt nyilvánosan nem compromittálja.

Másodszor Szluha uramat Apponyi ugyancsak hatalmas számrának hitte, mert kinek elég volt egy nádori kegyes ohajtás, s már követválasztási terveiről azonnal lemond.

Vannak levelek a Tisza és Lukaféle eseményekre vonatkozók.

Van egy pár, mellyben felfedeztetik, mért csapták ki a personalisságból a nyers Szerencsit; azért tudniillik, hogy ő ezen elcsapás által némi népszerűséget nyervén az országban, őt lehessen a mágnások tábláján ügyesen használni. A mint meg is történt.

Ismét egy másik levélben Apponyi azt mondja, hogy Pest megyében rettenetes anarchia uralkodik, és pedig azért, mert Földvári az administrator igen erélytelen. Erélytelen pedig azért, mert közönségesen hiszik, hogy az a Nádornak nem tetszenék, ha a Földvári az einöki jogokhoz szorosán ragaszkodnék. Szükséges lesz tehát ez iránt a Nádornak Földvárit felvilágosítani. —

És száz ilyenek, úgy hogy alig történt a múlt évi megyei ügyekben valamely kormányi gyálat, mellyben István herczeg belé nem volna mártva.

De még ez mind semmi.

Majd ha azon levelekre jó a sor, mint gazemberkedett István a múlt nyáron folytatott katonai operációink alatt, mint cselészvénykedett a várak ellenség kezére játszatásában.

A kutatók végre találtak a levél tárban olly leveleket is, mellyek pecsétlenül heverték ott, a nélkül, hogy elküldettek volna. Ilyenek rendszeresen valamely ministéri rendelet, mellyet a várak parancsnokaihoz kellett volna küldeni.

A nádor ministereink sürgetésére képezzérite volt azokat aláírni, azonban egyet érve a postával, azokat visszalopta, s ollyan ostoba volt, hogy azt el sem égette.

Tessék a táblabíró nemzetnek megítélni, minő faj ez a Habsburg coteria —

Ha a respublica a pokol volna is, még is jobb lenne egy illy undok család áruló zsarnokságánál.

Egy szó Budapest nemzetöreibez.

E lapok tegnapi számában van egy cikk, melly a posonyiak fegyverök átadását készségeit említvén; mintegy megelőzőleg szól Budapest nemzetöreibez; azon esetre, ha a kormány a fegyverek kiadását követelné, — az balmagyarázatokra okot ne adjon.

E cikk nyomán, én is akorok néhány szót mondani.

A Martinsi napokban, s később temérdek fegyver osztatott ki, az álladalom által, Budapest nemzetöreibez közt. Ugy hiszem, nem volna senki olly esztelem, és háladalán, kinek, ezen fegyverek — ha az álladalom mint tulajdonos által visszaköveteltetnek — átadásának megtagadása csak eszébe is juthatna.

Ehez tehát nem is szólok.

De felszólításom történik azon fegyverekre nézve, mellyeket mi nemzetörök saját költségünkön szeresztünk magunknak.

Azért Budapest tehetősb nemzetöreibez hozzatok van szóm! hozzatok! kiknek tulajdon fegyvereitek vannak.

Szükséges-e nektek elmondanom, mikép minden fegyver, egy egy alkotórésze azon erős alapnak, mellyre szabadságunk, s függetlenségünk gyönyörű templomát építendjük?

Szükséges-e fejtegetnem, miként minden fegyver egy kincs; — több egy kincsnél! mert, hisz kincsekért sem vagyunk képesek rögtön elegendő fegyvereket előteremteni.

Nem! — jól tudjátok ti, mennyi veszély kör-

nyezi szegény gazság és armány által elárult kedves hazánkat! — jól tudjátok, hogy kar van elég ennek megvédésére; de fegyver nincs! — És mi, — kik a szabadság, s függetlenség gyönyörű élvezetében csak nem rég részestülünk, — mi nem lennénk képesek akármi nemű áldozatokkal ezen kincs megtartására közremunkálni?

Nem! Budapest nemzetörsége megmutatta, hogy áldozni tud és akar, midőn népfelkelésre szólítatván, tömegestől — házi tűzhelyét és családját elhagyva — indult, ellenségünk ellen: megmutatta, hogy imádott hazánkért, és szabadságunkért, nem csak vagyonát, de életét is kész feláldozni. És ez által nem csekély érdemet szerzett magának, az eddig — fájdalom — még csak vérrrel jegyzett, de ha van mindenható Isten, nem sokára dicsően ragyogó szabad népek történetében! —

E hazának illy pelgáraihoz intézem felszólításomat, melly abból áll:

Adjuk által az államnak tulajdon költségeinken szerzett fegyvereinket is.

Hisz a nemzetöri szolgálat, mint értésemre esett, ugy is nem sokára megszünend; addig pedig vadász fegyvereinkkel is örködhötünk.

Mivel pedig erélyes kormányunk e részben minket még fel nem szólított, előzzük meg felhívását egy hazafiai tett által, támogassuk nehéz feladatában ott, hol lehet; és ne várva felhívását, ajánljuk oda önként fegyvereinket!

Bajtársak! én fegyveremet tüstént az államnak ajándékozom. Reménylom, felszólításom nem hangzik el pusztán, és ti engem követni fogtok.*)

Balázs.

Erdély sorsa, eleste után.

I.

Pest december 6.

Elsirattuk Erdélyt.

Átkokat mondunk árulóira, megvetőleg tekintünk gyáva slaira, s részvevő szánalommal azokra, kik nem érdemelt nyomorba, háztalan bujdosásba taszítatának. Fővárosunkban számos Erdélyi menekvőkkel találkozunk naponta. Pedig azok, kik oda hagyták a szerenosélen országot, nem mind ide vonulának. Várad, Debraczen, s az Erdélylyel szomszédos vidékeken igen sokan ke-restek fedelmet, kegyeret, nyugalmat. Intő, szomoruan intő példa! Ha Magyarország is gyáva lenne, elesni engedni magát, meghajtani fejét, büszke homlokát, magas vágyak-, s szép reményektől fénylő fiatal arcát, — akkor hova bujdosnánk mi? Lemne e föld, melly befogadjon, fedél, melly alatt nyugalmat találának. Nem, s nu is legyen. Vagy éljünk, egy mint kell, mint akarunk, — vagy haljuak meg, s ne legyen kegyelemkenyérre szükségünk.

Tehát elsirattuk Erdélyt.

Megirtuk szomorú történetét aigmultjának, képét adtuk gyászos jelenének, mellyet egy pillanat alatt virágzóvá varázsolni legjobb akaratunk mellett sem vagyunk képesek; de ideje

*) Ezen cikk közlésére a többi lapok t. szerkesztői felkérteknek.

már, lehető jövődjö körül is tájékozunk magunkat.

A ki ismeri Erdélyt, s mérlegbe teszi mind azon elemeket, mik ott Martius óta forrongásban vannak, az könnyen beláthatja, hogy a természet törvényei s a világ rendes folyása szerint mind annak, mi közelebből Erdélyben szomorú és gyászos történt, szükségkép meg kelle történnie, ha Erdély magára hagyatott.

Már pedig merőben magára hagyatott.

Az öszves journalistica eleitől kezdve sokat lármázott Erdély miatt, s főleg lapunk nem egyszer szólalt fel, hogy oda jobb biztos, meg vezér és főleg segítő erők küldessék.

Hasztalan. A volt ministerium optimista természeténél fogva, mihelyt látta, hogy az unio minden megyékben, s az országgyűlésen roppant lelkesedéssel kimegy, mihelyt látta, hogy a márkhalisok bizalmat szavaznak, azonnal meg volt győződve, hogy Erdélyben minden felsőgesen áll.

Hogy ott a százok factioi, s az oláh tömeg rengeteg bajt, és megmérhetlen veszélyt okozhat, minden ember látta, csak egy vak nem látta: a kormány.

És aztán mit teszen az, hogy minden megyében lelkesedéssel kiment az unio, és a határtalan bizalom szavazás?

Sem többet sem kevesebbet, mint azt, hogy ezer ember közül volt öt, a ki az unio igazán akarta, öt, a ki szerette azért, mert mellette a leggyönyörűbbeket lehetett orálni, azon kívül volt kilenczven, a ki nem mert ellene szállani, mert akkor a pecsovícsok rettenetesen leeresztették volt a fülöket, s óriási kokárdák alá rejtve epék bosszújokat, mindenbe bele egyeztek, de titkon várták az időt, hol a reactio kezdi működését; a többi kilenczszáz pedig nem tudta mi az az unio, s vagy új királynak, vagy valami hatalmas nagy urnak, vagy plane príkulicsnak hitte.

Igy ment ki az unio egy s zivvelélekket

De láttuk már akkor a halvány arcokat; s ha nem is tudtuk, de sejtettük a zavartan tévedező szemek beszédének érzelmét.

Később mik történnék, minő alacsonyásokkal követelt el a reactio, tudjuk, s már százszor is el volt mondva.

Mi szüntelen, igazán csak nem naponta mondtuk, segítséget Erdélybe, különben elvesz a föld, melly nem csak territoriumának nagysága (mert az ország ötödét teszi) nem csak bányát gazdag kincse által, hanem főleg azért iszonyu nevezetes, mert a reactionak bő forrásul szolgált, ellenünk katonákat teremteni, sürően mint a gomba, zápor eső után.

De mind ezt, most, midőn már Erdély elcselt, s semmi fájdalom, vagy szemrehányás, semmi lamentatio, és igy kellett volna a tömöt beszéd vissza nem szeresheti, most mondjuk mind ezt nem azért ismételjük, hogy vele ijeszszünk, rémítsünk, és roszvért csináljunk. Hanem két okért.

Egyik, hogy megmondhassuk, mikép mindennek szükségképpen igy kellett történni, még pedig nem csak, mert ez volt természetes következmény az ott működött elemek harczának, hanem azért is, mert Erdélynek az örök igazság szent, s nem csak a mysticismus homályos tanáiban, hanem a historia komolyan intő beszédeiben

is létező, törvényei szerint meg kelle tisztulni salakjaitól, lángok közt kelle ujjá születnie, hogy összevethessék Magyarországgal.

Erdélyi fiai közül azokat, kiket becülünk, nem fogjuk megsérteni, ha mi a nagyobb testvér gyermekei, kimondjuk, hogy Erdély tolyességgel nem volt az élet azon stadiumán, melyben a Magyarországgal házasodásra meg lett volna érve. Hiszen tudjuk, (mint imént is mondók,) hogy az unió erőltetett volt, hogy Erdélyben még az intelligentiának is nyolcz tizedrésze mozgalmainak titkos vagy nyilvános ellensége volt; tudjuk, hogy az aristocrazia a miénkénél is sokkal gyávább és önzőbb, a köznemesség éretlenebb, belátás és józanság nélkülebb, s végre a nép miveltebb volt; mindezekén ma már senki se kételkedik. Erdélynek lehetlen volt befelelni a nagy hazába. Láttuk, hogy viszonyaink ott nem kelendők, hiszen ott még az urbériségek is rendezve nem levén, csak ez az egyetlen pont is, (hogy többet ne említsünk) roppant nehézségeket gürdített a tökéletes összeolvadás elébe Erdélynek, hát hogy kiismerhetlenül és szétválaszthatatlanul egybe forrjon Magyarországgal, előbb egészen Tabula-rasává kelle átváltoznia, melyre aztán akármit, s mindenestre ujat, az eddigittől egészen különbözőt lehessen írni. Megtörtént, — de megtörtént azon úton, mellyen illy roppant átalakulás egyedül történhetett, vér és borszályok útján! Ime a hideg politicus! százak vérzenek el, szervednek kínos halált, mitől fellázad és elborzad a vér, ezerek lesznek földönfutókká s ő azt mondja: „Jól van, ennek így kellett lenni.“

De igen hamar triumphálnak.

Hanem most már megmondjuk a második okot, miért hoztuk elő fenebb mind ama régi dolgokat.

Állásunk tiszta tudomására kell jutnunk. Ha a felettünk tagadhatlanul tornyosuló vérszifelhőköt igen setéteknek látva, elcsüggedünk, és ha azokat számba se véve, gondatlanul fütörészünk, egyiránt el vagyunk veszve, elbukva, megverve.

Megmaradásunkra egyetlen mód van; fátyolozatlan szemmel belátnunk bajainkat, s eszünket el nem veszítve, férfiasan intézkedni.

Ez alkalmazandó jelenleg Erdélyre is.

Tudnunk és látnunk kell (mit egyébiránt lapunk nagyon rég megmondott, hogy Erdélyből erőt gyűjtendő ellenünk a reactio; ha mi erejét mi elött még alakulva lenne, le nem verjük, szét nem tiporjuk.

Megtanuljuk-e valahára: megválasztani embereinket s hazánk sorsát nem bizni egy Vay meg egy Baldacci gyávaságtól reszkető, sőt talán árulástól szennyes kézeire?

És nem kell felednünk, hogy Erdélyt jövőben mint egy tabula rasát kell tekintenünk, melyre nekünk kellend írunk, de mielőtt tollal vagy szelid eszközökkel írhatnánk rájuk, írunk kell kardal.

Szomorú de tagadhatlan, (vagy volna-e, ki még most is tagadná?) hogy Erdély magára hagyva, részint nem tudja, részint nem akarja megmenteni magát.

De hiszen nem szabad felednünk, hogy Erdély nem Erdély többé, hanem egy része Magyarországnak, épp úgy, mint Posony, vagy Baranya vármegye.

Avagy nem különös lett volna-e, ha midőn Baranya vagy Posony vármegye megtámadtatik, mi az ország többi részében azt mondanók: „Már bizony ha megtámadtatott, nem a mi dolgunk, védelmezze magát.“

Ez a leggyorsabb és legbiztosabb út lenne vármegyénként meghódítani engedni egész országunkat, felgyújtani, vagy álgúztatni minden várainkat, földönfutókká tétetni mindnyájunkat.

A mi Posonyról áll, ugyanaz áll Erdélyről is. Ezt ne feledjük. M.

Mindenki tudja, mikép Kolozsvár feladásával elesett, vagy legalább halálos dőfést kapott Erdély.

Magyarország fájdalmas részvételt a haldoklóra függesztvén szemelt, harag és bosszankodás. I kérdi: hol van a gyilkos?

S a közvélemény resájuk mutatván, feleli: ott vannak Vai meg Baldacci.

Ezen felelet azonban felettébb hiányos, minőlfogva azt ki kell egészíteni.

Erdély szívének a halálos dőfést nem egy, nem két ember tette, hanem egy egész zsványbanda.

Vai és Baldacci csupán czinkosai ezen bandának.

Nem akarunk hosszasok lenni, megmondjuk röviden, mikép az erdélyi magnások nagyobb részéből, s a gubernium tekintélyesebb tagj iből szövetkezett ezen zsvány banda.

Nincs gyalázatosb, istentelenebb népe a földnek az erdélyi méltóságoknál. Igen sokat tartanak öseik szellemi és physical tehetségéről, azonban ezzel úgy vagynak, mint azon folyó, melly regényes bérozok között eredvén, tova messze a völgyben iszap és mocsárban enyészik el.

Öseik szellemi ereje — ha volt — mig fiatal fiura szállott, annyira elapadt, hogy most Herschel látcsővével sem lehetne nyomát a késő utódokon észrevenni, csupán a hiu gög az, melly nem hogy elfogyott volna, de unokákról unokákra szüntelen nevedőben van.

Epen így állanak öseink physical tehetségeivel is.

Ha összemérjük a méltóság házok most előurait eldödeik a terem falain függő kőpöivel, úgy fogjuk találni, hogy minden tekintetben nagyon is megapadtak: a bozontos bajusz felettébb megritkult, a kardforgató kar alig bírja most a burnotos pikszist, az izmos lábak pipaszárokká száradtak stb. — csupán egy tagja van testöknek, melly fiatal fiura nevedőben van, és ez az, mellyet fülnek neveznek.

Már régóta lehetett tapasztalni, mikép ezen urak nem szívelik ezen új korszakot, melly martius óta reánk virradott.

Nagyon megijedtek azon, hogy Magyarországnak demokratiai szelleme merőbben letépi azon álfényt, mellyel magukat körülvértetve képzeli, sőt szabadsága érzetében annyira menend az a barbar, miveletlen nép, hogy lerombolván a respectusnak legkisebb korlátait, a kioroszakolt közelben, képes lesz czollistokkal megmérni szélességét és nagyságát fülöknek.

Positíve tudjuk, mikép maygán, sőt némileg nyílt körökben is szünteleni gúnytárgya Magyar-

országnak — mint ők nevezni szeretik — tekintetes kormányja; mit — így szólnak — tekintetes Kossuth, Deák, egy Madarász igazgasson bennünket, kik közül egyiküknek öse egy nyaklevest kapott Báthoritól, a másiknak pedig dédapja a dicső Mátyás király apródjának exstifelputzere volt. —

A kolosvári dámák még gondolatjára is annak ájuldozásba jönnek, miszerint ha Kossuth nejével együtt Kolozsvárra jöne társaságukba, Magyarország pénzügyminister nejének — szerintök madama Kossuthnak — jobb felől kellene a kanapén helyet engedni.

Ezek a méltóságok elvégezték egymás közt, miszerint az őket környező álfényt, hiu nyumbust semmi áron ne engedjék szétlépni, s úgy vélekedtek, hogy azt a camarilla megvédi számukra Erdély arany-, ezüst- és sójáért.

A gubernium tagjai pedig, ezek a diplomatikai egerecskék, nagyon is megsokallották, hogy mióta az unió megtörtént, nincs elég papir darabok, mellyeken szokás szerint rágódjanak; aztán hájuk is elfogyott, mert azóta számukra kevesebb kenyérmorzsa hull el Kolozsvár utczáin.

Ezen urak azon hiedelemben vagynak, miszerint a régi rend, vagyis inkább a régi rendtelenség visszaállításával, újból koptathatják fogait, újból megnöveszthetik hasuk kövérségét.

És ezen két classisba tartoznak az egyének, mellyekből az Erdélyt meggyilkoló zsványbanda alakult.

Ugy hisszük, rövid időn, néhány hónap, tán hét alatt kikerül, miszerint ezen banda Erdély elejtésén már régóta kiszámított terv szerint működött.

Erre azért akarjuk figyelmeztetni a bíraskodó közvéleményt, mivel felettébb igazságtalannak tartanók, ha valahogy azon zsványbanda tagjai, Vai és Baldacci bőrén szerencsésen kimenekednének.

Egy társaság, melly anyagilkosokból sereglett össze, az által, hogy két tagja — ha bár két feje is — kiragadtatván, megfenyítettek, még teljességgel nincs megbüntetve.

Egy illy társulat legutolsó tagjának is érezni kell a büntetés sujtoló kezét.

Mi meg vagyunk győződve, miszerint a mi marad, el nem halad.

Eljön a bíraskodás, az ítélet nagyszerű napja, mellyen az áruló elveendi érdemlett jutalmát.

Mentő.

Budapest november hó 26-án 1848.

Hogy a honvédelmi bizottmány derék elnöke a katonai kórházakban lábra kapott botrányok miatt, egy rosszaló irományt intézett a táborigazgatóhoz: köztudomásu dolog.

Ebben laconice meghagyatik az igazgatónak, mikint azok 24 óra alatt tős, gyökerestől kiirtandók, különben . . . elhagyván állását, mint katonai kóros mehet, merre szél zúg.

És lön egy poutpouri kapkodás és zavar, tisztaság és renddel saturálva.

Több lapok e rendelményt kárörömmel kap-

